

“মৰমৰ সন্তানসকল – চলোতে-ফুৰোতে বিচাৰ সাগৰ মন্থন কৰা, এই জ্ঞান মন্থনেই হৈছে বুদ্ধিৰ ভোজন, বিচাৰ কৰি সেৱাৰ নতুন নতুন যুক্তি উলিওৱা”

প্ৰশ্ন: কোনসকল সন্তানৰ জ্ঞান অমৃত ধাৰণ কৰা বা কৰোৱাৰ শক্তি আছে ?

উত্তৰ: যিয়ে পিতাৰ হৈয়েই পৰিত্ৰতাৰ দৃঢ় প্ৰতিজ্ঞা কৰে। বাবাই কয় - সন্তানসকল, মনত ৰাখিবা ইমান শূনিও যদি পৰিত্ৰ নোহোৱা তেন্তে বুদ্ধিৰ তলা বন্ধ হৈ যাব। এখন কাণেৰে শূনিবা, আনখনেৰে ওলাই যাব। পিতাৰ হৈছা গতিকৈ অশুদ্ধি উলিয়াই পেলোৱা। বিপৰীত কৰ্ম কৰিলে শ্বাসৰুদ্ধ হৈ যাবা, আনক জ্ঞান শূনাৰ নোৱাৰিবা সেয়েহে সাৱধান!

গীত: তুমি ৰাতি শুই কঢ়ালা, দিন খাই কঢ়ালা...

ওম্শান্তি। এতিয়া পিতাই বহি সন্তানসকলক সুধিছে যে - সন্তানসকল, বেহদৰ পিতাক যথা ৰীতিৰে জানিছানে? সুধিবলগীয়া হয়, নহ'লে সোধাৰ নিয়ম নাই। সকলোৱে জানে তেওঁ আমাৰ মাতা-পিতা। মাতা-পিতাক লগ পোৱা মানেই আস্থিক। মাতা-পিতা যাৰ পৰা অপাৰ সুখ পোৱা যায়। সত্যযুগততো প্ৰালম্বই আছে। তাত আস্থিক বা নাস্থিকৰ প্ৰশ্ন নুঠে। আস্থিক-নাস্থিক, জনা বা নজনা এয়া সংগমতহে হয়। সন্তানসকলে এতিয়া জানিছা যে – যি কালি নাস্থিক আছিল, পিতা বা পিতাৰ ৰচনাক জনা নাছিল, তেওঁলোকেই এতিয়া আস্থিক হৈছে। পিতাক আৰু লগতে ৮৪ জন্মক জানি গ'লা। কালিলৈকে জনা নাছিল, আজি জানা। কালি আৰু আজি বুলি কোৱা হয় নহয়নে। আজি পুৰণি দুনিয়া, কালিলৈ নতুন দুনিয়া হ'ব। আজি ৰাতি, কাইলৈ দিন হ'ব। আচলতে ভাৰতবাসীয়ে নিজৰ পিতাক জনা উচিত। ভাৰততেই সোমনাথ মন্দিৰ আছে। শিৱ জয়ন্তী পালন কৰা হয় কিন্তু এইটো কোনেও নাজানে যে শিৱবাবা কেতিয়া আহিছিল! সোমনাথ নাম দিয়া হৈছে কিন্তু তেওঁ কেতিয়া আহি জ্ঞান অমৃত পান কৰাইছিল? এতিয়া তোমালোক সন্তানসকলে জানা যে আমি বাবাৰ দ্বাৰা আস্থিক হৈছো। পিতাই নিজৰ পৰিচয় দিছে। পূৰ্বনিৰ্ধাৰিত নাটক অনুসাৰে পৰিচয় পোৱা যায় সংগমত। সন্তানসকলে জানে যে আজি নৰক আৰু কাইলৈ স্বৰ্গ হ'ব। কালি অৰ্থাৎ আমাৰ অনাগত জন্ম সত্যযুগত হ'ব। আমি পুৰুষাৰ্থ কৰি আছো। আজি হৈছে মৃত্যুলোক, কাইলৈ অমৰলোক হ'ব। দুনিয়া পৰিৱৰ্তন হৈ আছে। কলিযুগৰ পৰা সত্যযুগ হৈ আছে। আৰু সেয়াটো পিতাইহে বনাব। পিতা হৈছে পতিত-পাৱন। দুনিয়াত সংগমৰ কথা কোনোৱে নাজানেই। এতিয়া তোমালোক কিমান পোহৰলৈ আহিলা! তোমালোকে এতিয়া ভক্তি মাৰ্গ এৰি দিছা। আজি ভক্তি আছে, কালিলৈ নাথাকিব। এনেকুৱা নহয় যে আজি ভক্তি আৰু কাইলৈ জ্ঞান হ'ব। এনে নহয়, ভক্তিটো আধাকল্প ধৰি চলে। জ্ঞান এবাৰেই পোৱা যায় আৰু সংগতি হৈ যায়। পিতা এবাৰেই আহি সকলোৰে সংগতি কৰে সেয়েহে গায়ন কৰা হয় - পতিত-পাৱন, সংগতি দাতা। তেওঁৰ জন্মও ভাৰতত হয়। পিছে ভাৰতবাসীয়ে নাজানে যে এইয়া নিৰাকাৰ শিৱ বাবাৰ মন্দিৰ। কোনো ঠাইত জ্যোতিৰ মন্দিৰ আছে। ব্ৰহ্ম সমাজীয়ে জ্যোতি জ্বলায়। তেওঁলোকে ভাৱে পৰমপিতা পৰামাত্মা জ্যোতি স্বৰূপ। অনেক প্ৰকাৰৰ মত আছে। যিয়ে যি কথা বুজাই তাকে মানি লৈ অনুসৰণ কৰে। তোমালোকে এতিয়া ৰচনা আৰু ৰচয়িতাক জানিছা। ৰচয়িতা আৰু ৰচনাৰ আদি-মধ্য-অন্তৰ ৰহস্য বুজি লৈ আনকো বুজাব লাগে। পৰমপিতা পৰামাত্মা হৈছে সত্য, চৈতন্য, জ্ঞানৰ সাগৰ। প্ৰত্যেকজন অভিনেতাৰ মহিমা বেলেগ বেলেগ হয়। পৰমাত্মাক সৰ্বব্যাপী বুলি কলে বেলেগ বেলেগ মহিমা হ'ব নোৱাৰে। প্ৰত্যেক আত্মাতে বেলেগ বেলেগ ভূমিকা নিহিত হৈ আছে। যদিহে সৰ্বব্যাপী হয় তেন্তে পৰমপিতা পৰামাত্মাৰ ভূমিকা সকলোৰে ক্ষেত্ৰতে প্ৰযোজ্য হ'লহেঁতেন। কিমান অন্ধকাৰত আছে! সেইবাবেই পিতাই আহি বুজায়।

সন্তানসকলে জানে যে পৰমপিতা পৰামাত্মাৰ অভিনয় সকলোতকৈ উচ্চ। সেই এজনকেই সকলো ভক্তই স্মৰণ কৰে। সকলো ভক্তই পতিত। পতিত বুলি কাক কোৱা হয় - সেয়া মনুষ্যই নাজানে। সন্যাসীয়ে ভাৱে যে এই বিকাৰৰ পৰাই আমি নৰকবাসী হৈছো সেয়েহে ঘৰ-সংসাৰ ত্যাগ কৰিলে আমি গৈ ব্ৰহ্মত বিলীন হৈ যাম। পিতাই বুজাই এইয়া হৈছে কলিযুগ। সকলোৱে বিষয় সাগৰত ডুবি আছে সেয়েহে ইয়াক বেশ্যালয় বুলি কোৱা হয়। মই আহি শিৱালয় বনাও। সত্যযুগত এটা ধৰ্ম আছিল, সেই দেৱী-দেৱতা সকলেই ৮৪ জন্ম ভোগ কৰিলে, এতিয়া নিজকে দেৱী-দেৱতা বুলি নকয়। যি পূজ্য দেৱী-দেৱতা আছিল, তেওঁলোকেই অধঃপতিত হৈ ক্ষত্ৰিয়, বৈশ্য, শূদ্ৰ বৰ্ণলৈ আহি পতিত পূজাৰী হৈছে। সকলোতকৈ বেছি ভাৰতেই পাৱন আছিল আৰু এতিয়া পতিত হৈছে। সন্যাসীসকলকো সম্পূৰ্ণ পাৱন বুলি ক'ব নোৱাৰি কিয়নো পতিত দুনিয়াত আছে। ঘৰ-সংসাৰ এৰি কোনো সত্যযুগত যাব নোৱাৰে। তোমালোকেতো এই দুনিয়াক পাহৰি সত্যযুগত যাব

লাগিব। স্বৰ্গত যোৱাৰ কাৰণে হুবহু কল্পৰ আগৰ দৰেই পুৰুষাৰ্থ কৰি আছা। ভাৰতেই পূজাৰ পৰা পূজাৰী হৈছে পুনৰ পূজা হ'ব। এই জ্ঞান সেইসকলেহে বুজিব যি কল্পৰ আগতে বিচ্ছিন্ন হৈ এতিয়া পুনৰাই মিলিত হৈছে। যি দেৱী-দেৱতা ধৰ্মৰ নহয় তেওঁলোকৰ বুদ্ধিত নবহে। ভাৰতবাসীয়ে ৮৪ জন্ম লয়। আন কোনো ধৰ্মৰ লোকে ৮৪ জন্ম ল'ব নোৱাৰে। তোমালোকৰ মাজতো ক্ৰমানুসৰি, সকলোৱে একেলগে নাহে। সন্তানসকলক চক্ৰৰ ৰহস্যও বুজোৱা হৈছে। বংশ বৃক্ষ কেনেকৈ হয়। বংশ বৃক্ষ আত্মা সকলৰো হয়, তাক আত্মিক বুলি কোৱা হয়। সন্তানলসকলে জানে যে আমি ব্ৰহ্মাণ্ডত থাকো। প্ৰথম স্থানত শিৱবাবা, তাৰ পিছত ব্ৰহ্মা-বিষ্ণু-শংকৰ আৰু তাৰ পিছত লক্ষ্মী-নাৰায়ণ, তেওঁলোকৰ ৰাজ্য। ক্ৰমানুসৰিতো হয়েই, নহয় জানো। তোমালোকৰ বুদ্ধিত এই সময়ত গোটেই বৃক্ষৰ জ্ঞান আছে। তাত এই জ্ঞান নাথাকে - কোন-কোন আহিব, কি-কি হ'ব। কিন্তু তাত অজ্ঞান বুলিও কোৱা নহয়। সেয়া হৈছে প্ৰালম্ব, যি এই জ্ঞানৰ দ্বাৰা পোৱা যায়। এতিয়া উৰ্দ্ধমুখী কলা, পিছত অধোমুখী কলা। ১২৫০ বছৰত দুই কলা কম হৈ যায়। অলপ অলপ কৈ তললৈ নামে। এতিয়া তোমালোকে সকলো হিচাব উলিয়াব পাৰা। প্ৰথমে গুৰি তাৰ পিছতেই আধাৰ তৈয়াৰ হয়। এতিয়া তোমালোকে বীজ আৰু বৃক্ষক ভালদৰে জানিছা। তোমালোক পিতাৰ দ্বাৰা এতিয়া নাস্তিকৰ পৰা আস্তিক হৈছা। পিতাই বুজাইছে যেনেকুৱা পিতা তেনেকুৱা সন্তান। যেনেকুৱা শিক্ষক তেনেকুৱা বিদ্যাৰ্থী। প্ৰথমতে যেনেকুৱা গুৰু তেনেকুৱা অনুগামী। যেনেকুৱা অনুগামী তেনেকুৱা গুৰু। ইয়াত তিনিওজন এজন পিতায়ে হয়। তেওঁ হৈছে ৰচয়িতা। নিশ্চয় নতুন দুনিয়া ৰচিব। স্বৰ্গত লক্ষ্মী-নাৰায়ণে ৰাজ্য কৰিছিল। তেওঁলোকে এই ৰাজ্য-ভাগ্য কেনেকৈ ল'লে? এনেকুৱা কৰ্ম কোনে শিকালে যাৰ দ্বাৰা ইমান উচ্চ পদ পালে? এতিয়া পিতাই কয় - তোমালোকক এনে কৰ্ম শিকাও যে তোমালোক দেৱী-দেৱতা হৈ যাবা। স্বৰ্গত তোমালোক বহুত সমৃদ্ধিশালী আছিল। পিতাৰ পৰাই ৰাজ্য-ভাগ্য লৈছিল। গতিকে নিশ্চয় পিতা আহিয়েই ভাৰতক স্বৰ্গ বনায়। পিতাই কয়, সন্তানসকল চলোতে-ফুৰোতে এনেকৈ বিচাৰ সাগৰ মন্থন কৰা। এইয়া হৈছে বুদ্ধিৰ ভোজন। বাবাই এই গ্লোব বহুত ডাঙৰকৈ বনোৱাটো বিচাৰে। চক্ৰৰ ওপৰত সকলোকে বুজাবলৈ বহুত ভাল হ'ব। এতিয়া বিচাৰ কৰা উচিত - মনুষ্যক কেনেকৈ বুজাম? বুজাব লাগে - এতিয়া হৈছে সংগম, দুনিয়াৰ পৰিৱৰ্তন হৈ আছে। ইয়াত অনেক ধৰ্ম আছে, তাত এটাই ধৰ্ম হ'ব যি পিতাই প্ৰতিষ্ঠা কৰিছে। ভাৰতৰ প্ৰাচীন যোগ অতি প্ৰখ্যাত। তোমালোকে জানা যে আমি ভগৱানৰ দ্বাৰা পুনৰ ৰাজযোগ শিকি আছো। ভগৱানেই বেহদৰ ভূগোল-বুৰঞ্জীৰ বিষয়ে শুনাব। মনুষ্যই, মনুষ্যক শুনাব নোৱাৰে। এই পিতায়ে (ব্ৰহ্মা) কয় - মই একোকে জনা নাছিলো। বাবাই নিজৰ মহিমা নকৰে যে এনেকুৱা আছিলো, তেনেকুৱা আছিলো। পিতাই কয় এই ভক্তিৰ কৰ্মকাণ্ড এতিয়া আৰু নকৰিবা। এতিয়া ভক্তি পুৰা হৈছে, ৰাতিৰ পিছত দিন হ'ব।

তোমালোক সন্তানসকল এতিয়া সংগমত আছা। সংগমতেই জ্ঞান পোৱা যায়। পিতাই কেনেকৈ প্ৰথমে সূক্ষ্মবতন ৰচনা কৰে তাৰ পিছত প্ৰজাপিতা ব্ৰহ্মাৰ দ্বাৰা নতুন সৃষ্টিৰ ৰচনা কৰে। তেৱেঁৰেই মনুষ্য সৃষ্টিৰ বংশবৃক্ষ। তেওঁকেই আদি দেৱ, আদি দেৱী বুলি কোৱা হয়। আদম্ভৈত বুলিও কোৱা হয়। এতিয়া মাতা-পিতা আছে তেন্তে সৃষ্টি কেনেকৈ ৰচিলে, আদম্ভক আদি দেৱ ব্ৰহ্মা বুলি কোৱা হ'ব। কিন্তু তেওঁ ৰচয়িতা নহয়। তেওঁলোকে এইটো নুবুজে যে পৰমপিতা পৰামাত্মাই আদম্ভ দ্বাৰা কৰালে। নিশ্চয় ভগৱানেই স্বৰ্গৰ ৰচয়িতা হয়। তেওঁ নিৰাকাৰ। আমি আত্মাসকলো নিৰাকাৰ। এই শৰীৰ লৈ পুনৰ জন্মত আহো অভিনয় কৰিবলৈ। ভক্তিত নিৰাকাৰ পিতাক স্মৰণ কৰে, তেওঁ পৰমধামত থাকে। তেওঁ পতিত পাৱন হয়। পতিত দুনিয়ালৈ আহি সন্তানসকলক পঢ়াই পাৱন দুনিয়ালৈ লৈ যায় সেয়েহে তেওঁ পিতাও হয় আৰু শিক্ষকো হয়। বেহদৰ ভূগোল-বুৰঞ্জী পঢ়াই। এতিয়া তোমালোক মাষ্টৰ জ্ঞানৰ সাগৰ হৈ আছে। পিতাই কয় - সন্তানসকল, মনত ৰাখিবা, পৱিত্ৰ হৈ নাথাকিলে যিমনেই নুশুনা কয়, এখন কাণেৰে শুনিবা আনখনেৰে ওলাই যাব। প্ৰথমে পৱিত্ৰতাৰ প্ৰতিজ্ঞা কৰা, নহ'লে পাপৰ বোজা খণ্ডিত নহ'ব। পাৱন নহ'লে আৰু বেছি তীব্ৰতাৰে অধঃপতিত হয়। পিতাই কয় মনত ৰাখিবা - এতিয়া পাৱন নহলে বহুত শাস্তি ভোগ কৰিব লাগিব। অজ্ঞানকালত ইমান শাস্তি পোৱা নাযায়। পিছে মোৰ ওচৰত আহি প্ৰতিজ্ঞা কৰি যদিহে পৱিত্ৰ নোহোৱা আৰু লুকাই-লুকাই ইন্দ্ৰ সভালৈ আহি থাকা তেন্তে বহুত দণ্ড খাব লাগিব আৰু বেছিহে পাত্ৰৰ বুদ্ধিৰ হৈ যাব। পিছত সাধাৰণ প্ৰজাত গুছি যাব। পদ-মৰ্যাদা ক্ৰমানুসৰি পোৱা যায়। যি দৰে কোনো উচ্চৰো উচ্চ হয় সেইদৰে কোনো আকৌ নীচৰো নীচ হয়। ইয়াততো সকলোৰে দুখ আছে। আকস্মিক মৃত্যু হৈ যায়। আচলতে কাল (মৃত্যু) আহিব লাগে আয়ুস পুৰা হোৱাৰ পিছত। ভাৰতত একেবাৰে নিয়ম অনুযায়ী আয়ুস সম্পূৰ্ণ হৈছিল। বৃদ্ধ হ'লে সাক্ষাৎকাৰ হৈছিল যে আমি এতিয়া পুনৰ শিশু হ'ম। ইয়াত তোমালোকে জানিছা যে শৰীৰ এৰি পিতাৰ ওচৰত যাম। এই পূৰণা চোলা এৰিব লাগিব। পিতাক পলে-পলে স্মৰণ কৰিব লাগে। বাবা, এয়া আমি গৈ আছো। যোগবলেৰে আত্মাক পৱিত্ৰ বনায়। ইয়াৰ কাৰণে এটাই উপায় আছে - পিতাৰ লগত বুদ্ধিযোগ লগোৱা। তেতিয়া তোমালোক সতোপ্ৰধান পৱিত্ৰ হৈ যাব। যোগ লগাই-লগাই অস্তিমত যোগ সিদ্ধ হ'ব।

বাবাই কয়, এইয়া মোৰ ৰথ। ঘৰৰ মালিকনী বা ঘৰৰ মালিক যি বুলিয়েই কোৱা- তেওঁ অতি বিচিত্ৰ। শিৱবাবা কেনেকৈ

আহে, বাবাই কয় এইয়া ঘৰৰ মালিকনীও হয় আৰু প্ৰজাপিতাও হয়। মোক নিৰাকাৰক শৰীৰ নিশ্চয় লাগিব। প্ৰত্যেকৰে নিজা নিজা ৰথ আছে। মই কেনেকৈ ৰখী হওঁ। মইতো পতিত দুনীয়াত আহিব লাগে। কৃষ্ণতো পাৱন আছিল। ডামাত এইখন ৰথ নিশ্চিত। মই ভাৰততেই আহো। এনেকুৱা নহয় যে এটা কল্পত ভাৰতত, আনটো কল্পত জাৰ্মানীত আহিম। পিতাই বুজাই তোমালোকতো কৰ্মযোগী হোৱা। কৰ্ম কৰিবলগীয়া হয়। আগতে পুৰুষে উপাৰ্জন কৰিছিল, মাতাসকলে ঘৰ খন চোৱা-চিতা কৰিছিল। মাতাসকলে ইমান পঢ়া-লিখা নকৰিছিল। এতিয়াহে পঢ়া-লিখা আৰম্ভ হৈছে। মাতাসকলেও পেচাগত কাম-কাজ আদি কৰে। তোমালোক সন্তানসকলে এতিয়া অবিনাশী উপাৰ্জন কৰিব লাগে। প্ৰত্যেকে বেহদৰ পিতাৰ পৰা উত্তৰাধিকাৰ ল'ব লাগে। যিয়ে কৰিব তেওঁ নিজৰ পদ পাব। এই পঢ়াৰ পদ ২১ জন্মলৈ চলি থাকে। এই পঢ়া পিতাৰ বাহিৰে অন্য কোনোৱে পঢ়াব নোৱাৰে। ভগৱান পিতায়েই পতিত-পাৱন। তেৱেঁই ৰাজযোগ শিকাই স্বৰ্গলৈ যোৱাৰ যোগ্য বনাই। এতিয়া ৮৪ জন্ম সম্পূৰ্ণ হ'ল। আমি এতিয়া ঘৰলৈ গৈ আছো। এইটো কথা স্মৃতিত থাকিলেও প্ৰফুল্লিত হৈ থাকিবা। বাবাই (ব্ৰহ্মা) নিজৰ অনুভৱ শুনায় – স্মৃতিত থাকিবলৈ চেষ্টা কৰো কিন্তু পিছমুহূৰ্ততে পাহৰি যাওঁ, সেয়েহে বাবাই কয়, ৰাতি উজাগৰে থাকি অভ্যাস কৰা তাৰ পিছত অৱস্থা স্থায়ী হৈ যাব। সেয়ে কোৱা হয় – হেৰা নিদ্ৰাক জয় কৰোতা সন্তানসকল, উপাৰ্জন কৰা। হাত, ভৰি, মুখেৰে একো কৰিব বা ক'ব নালাগে। আগতেতো ৰাম-ৰাম বুলি মালা জপ কৰিছিল। মালাৰ ৰহস্য এতিয়া তোমালোকে বুজিছা। বিজয় মালা আৰু ৰুদ্ৰ মালা। এতিয়া তোমালোক সকলো পুৰুষাৰ্থী। ইয়াক মালা বুলি কোৱা নহয়। ৰাতি উজাগৰে থাকিলে তোমালোকৰ বহুত ফুৰ্তি লাগিব। ৰাতি ৯ বজাৰ পৰা ১২ বজালৈ সময়খিনি বহুত বেয়া। ২ বজাৰ পৰা অমৃতবেলা হয়। ইয়াত তোমালোকে অশুদ্ধি একেবাৰে উলিয়াই পেলোৱা। ইমানখিনি শুনিও যদি পৱিত্ৰ নোহোৱা তেন্তে বুদ্ধিৰ তলা বন্ধ হৈ যাব আৰু কাকো জ্ঞান শুনাবও নোৱাৰিবা। যিদৰে বৃন্দাবনত ৰাসলীলাৰ স্মাৰক কিছুমান বনোৱা আছে। ইয়াত হৈছে জ্ঞান নৃত্যৰ কথা। ইয়াত শুনি, দেখি বাহিৰত গৈ উল্টা ক'লে শ্বাসৰুদ্ধ হৈ যাব সেয়ে সাৱধানে থাকিব লাগে। পৱিত্ৰ নিশ্চয় হ'ব লাগে তেতিয়াহে যোগযুক্ত হ'ব পাৰিবা। অম্হা !

মাতা-পিতা, বাপদাদাৰ অতি প্ৰিয়, কল্পৰ পিছত পুনৰ লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু শুপ্ৰভাত।
আত্মিক পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

ধাৰণাৰ কাৰণে মুখ্য সাৰ:

- (1) কৰ্মযোগী হৈ থাকিব লাগে। কৰ্ম কৰিও পিতাক স্মৰণ কৰি সত্যোপাধান হোৱাৰ পুৰুষাৰ্থ কৰিব লাগে।
- (2) নিজৰ চাল-চলনেৰে পিতা, শিক্ষক, গুৰুক প্ৰত্যক্ষ কৰাব লাগে। “আমি ঘৰলৈ গৈ আছো”- এইটো স্মৃতিৰে সদায় প্ৰফুল্লিত হৈ থাকিব লাগে।

বৰদান: কৰ্মযোগী হৈ প্ৰত্যেক কাৰ্যকে কুশলতা আৰু সফলতা পূৰ্বক কৰোঁতা চিন্তামুক্ত হোৱা।
কিছুমান সন্তানৰ উপাৰ্জন কৰাৰ, পৰিয়ালক প্ৰতিপালন কৰাৰ চিন্তা থাকে কিন্তু চিন্তা কৰাই কেতিয়াও উপাৰ্জন কৰাত সফল হ'ব নোৱাৰে। চিন্তা এৰি কৰ্মযোগী হৈ কাম কৰা তেতিয়া য'ত যোগ থাকে তাত যিকোনো কাৰ্যই কুশলতা আৰু সফলতা পূৰ্বক সম্পন্ন হ'ব। যদিহে চিন্তাৰে উপাৰ্জন কৰা টকা আহেও তাৰ পৰা চিন্তাৰহে জন্ম হ'ব আৰু যোগযুক্ত হৈ সুখেৰে উপাৰ্জন কৰা টকাই সুখ দিব কিয়নো যেনেকুৱা বীজ হ'ব তেনেকুৱাই ফল দিব।

স্লোগান: সদায় গুণৰূপী মুকুতা গ্ৰহণ কৰোঁতা পৱিত্ৰ হংস হোৱা, পাথৰ বা শিলগুটি গ্ৰহণ কৰোতা নহয়।

!! ওঁ শান্তি !!